ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K
J M É N E M R E P U B L I K Y

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Radmily Baďurové a soudkyň JUDr. Šárky Žmolilové a Mgr. Šárky Bokůvkové v právní věci žalobce **Jiřího K.**, nar. xxx, bytem xxx, zastoupeného JUDr. Ing. Danielem Tabachem, advokátem se sídlem Hlavní náměstí 29, Krnov, proti žalované **České republice - Ministerstvu spravedlnosti ČR**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, IČ 00025429, **o náhradu majetkové a nemajetkové újmy**, k odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu v Bruntále ze dne 22.3.2016, č.j. 9C 88/2015-70,

t a k t o :

I. Odvolací řízení se v rozsahu 31.564 Kč s úrokem z prodlení z této částky ve výši 8,05% ročně od 27.8.2015 do zaplacení **zastavuje**.

II. Rozsudek okresního soudu se v napadené části v odstavci I. výroku

- pokud jím bylo přiznáno žalobci 40.000 Kč s 8,05% úrokem z prodlení z této částky ročně od 27.8.2015 do zaplacení **potvrzuje**,

- pokud jím bylo přiznáno žalobci dalších 15.000 Kč s úrokem z prodlení 8,05% z této částky od 27.8.2015 do zaplacení **mění** tak, že v tomto rozsahu se žaloba **zamítá**.

III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **29.490 Kč** do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce.

IV. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši **8.037 Kč** do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem okresní soud zavázal žalovanou k povinnosti zaplatit žalobci částku 86.564 Kč s 8,05% úrokem z prodlení od 27.8.2015 do zaplacení (odstavec I.), žalobu ohledně částky 296.500 Kč s odpovídajícím zákonným úrokem z prodlení za dobu od 27.8.2015 do zaplacení zamítl (odstavec II.), žalovanou zavázal k náhradě nákladů řízení žalobci ve výši 34.250 Kč (odstavec III.) a dále zavázal žalovanou k náhradě nákladů řízení České republice na účet Okresního soudu v Bruntále ve výši 200 Kč, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku (odstavec IV.).

Tento rozsudek v odstavcích I., III. a IV. výroku napadla včasným odvoláním žalovaná a doplňujícím podáním ze dne 20.6.2016 vzala částečně své odvolání zpět, a to v části odstavce I. ohledně částky 31.564 Kč s odpovídajícím příslušenstvím, a setrvala na odvolání co do přiznání nemajetkové újmy ve výši 55.000 Kč se zákonným úrokem z prodlení z této částky od 27.8.2015 do zaplacení. Odvolatelka vytkla okresnímu soudu, že jeho rozhodnutí přisuzující žalobci náhradu nemajetkové újmy je nepřezkoumatelné a vnitřně rozporné. Okresní soud totiž při hodnocení výše poskytnutého zadostiučinění vycházel nepřiléhavě z žalobcem předloženého rozsudku Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 30Cdo 3858/2013 a nevypořádal se s rozdíly,

které vyplývají z podstaty věci řešené tímto judikátem a věci řešené v nynějším řízení. Jediným styčným bodem obou případů je, že v nich šlo o trestnou činnost proti majetku. K podstatným rozdílům naopak patří, že ve výše označeném případě šlo o osobu žalobce v podstavení starosty obce, který byl stíhán pro podezření ze spáchání 4 trestných činů po dobu téměř 3 let a celá kauza byla celostátně medializována. V nynější věci byl žalobce trestně stíhán pro podezření ze spáchání jednoho trestného činu po dobu téměř 1 roku a kauza medializována nebyla. Bezprostřední příčinou rozpadu vztahu žalobce se svým bratrem a s přítelkyní bylo nadměrné požívání alkoholu žalobcem, nikoli samotné trestní stíhání. Žalobce totiž nastalou situaci hojil alkoholem ve zvýšené míře. Tyto skutečnosti však nemohou jít k tíži odvolatelky, stejně jako okolnost, že rodina žalobce a jeho kolegové na pracovišti nectili zásadu presumpce neviny. Nelze přehlédnout ani to, že se žalobce do těchto problémů dostal sám proto, že se snažil pomoci svému kamarádovi Petru Š., což se následně odrazilo i v postupu orgánů činných v trestním řízení. Pokud se již okresní soud odvolává na zmíněné rozhodnutí Nejvyššího soudu neuvádí ve svých závěrech, proč přiznal žalobci v nynější věci 55.000 Kč za 1 rok trestního stíhání, když poškozenému ve věci výše uvedené byla přiznána finanční satisfakce ve výši 30.000 Kč (míněno rovněž za 1 rok). Okresní soud pochybil i ve výroku o nákladech řízení, když přiznal žalobci odměnu advokáta za sepis výzvy k odvolatelce. Dle ust. § 31 odst. 4 zákona č. 82/1998 Sb. nemá poškozený právo na náhradu nákladů zastoupení, které vznikly v souvislosti s projednáváním uplatněného nároku u příslušného orgánu. Nejedná se o předžalobní výzvu. Ze všech těchto důvodů navrhla odvolatelka změnu rozsudku okresního soudu v jeho napadené části tak, že se žaloba zamítá.

Žalobce v písemném vyjádření navrhoval potvrzení napadeného rozsudku jako věcně správného. I kdyby neexistovalo žádné rozhodnutí Nejvyššího soudu, které by bylo tomuto případu obdobné, nemohla by tato okolnost vést k odepření spravedlnosti žalobci ve formě zamítnutí žaloby. Polemika žalované o neshodnosti povah tvrzených činností žalobce a starosty je zcela lichá. I Nejvyšší soud označuje v předmětném rozhodnutí trestnou činnost v obecné rovině, když je označuje majetkové a hospodářské. Navíc žalobci hrozil přísnější trest a tím závažnější zásah do jeho práv než starostovi, což žalovaná ponechává účelově stranou. Zásah do osobní roviny i ostatních práv je obdobný i v tomto případě. Žalobci se navíc nedostalo žádné omluvy.

Odvolací soud se v prvé řadě zabýval částečným zpětvzetím odvolání z hlediska ust. § 207 odst. 2 o.s.ř., podle něhož dokud o odvolání nebylo rozhodnuto, je možno vzít je zpět; v takovém případě odvolací soud odvolací řízení zastaví. Vzal-li někdo odvolání zpět, nemůže je podat znovu. Posouzením tohoto dispozitivního úkonu ve smyslu citovaného ustanovení dospěl odvolací soud k závěru, že jde o účinné částečné zpětvzetí odvolání. Žalovaná vzala zpět odvolání ohledně částky 31.564 Kč se zákonným úrokem z prodlení z této částky od 27.8.2015 do zaplacení (v části odstavce I. výroku) ještě dříve, než o něm mohlo být rozhodnuto. Proto

odvolací soud odvolací řízení v tomto rozsahu zastavil s důsledky s tím spojenými podle § 222 odst. 1 o.s.ř., podle něhož, vezme-li odvolatel odvolání zpět, právní moc napadeného rozhodnutí nastane, jako kdyby k podání odvolání nedošlo.

Z podnětu včasného odvolání žalované přezkoumal odvolací soud napadený rozsudek včetně řízení, které předcházelo jeho vydání v rozsahu odstavců I. ohledně částky 55.000 Kč s příslušenstvím, III. a IV. výroku podle § 206 odst. 2 a § 212 věty prvé o.s.ř. se závěrem, že jsou podmínky pro změnu tohoto rozhodnutí, nikoliv však ve smyslu podaného odvolání.

Odvolací soud převzal skutková zjištění okresního soudu jako úplná a věcně správná a v podrobnostech na ně odkazuje. Závěr o skutkovém stavu odvolatelka ostatně nezpochybnila a nenavrhla ani jeho doplnění.

V řízení bylo prokázáno, že usnesením PČR ze dne 16.12.2013 bylo vůči žalobci a Janu Čuříkovi zahájeno trestní stíhání pro přečin krádeže dle ust. § 205 odst. 1 a 3 trestního zákoníku. Rozsudkem Okresního soudu v Bruntále ze dne 17.7.2014, č.j. 1T 19/2014-334 byli oba jmenovaní uznáni vinnými ze spáchání tohoto přečinu jako spolupachatelé a byl jim uložen trest odnětí svobody v trvání 2 let s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 3 let. Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 11.12.2014, č.j. 5To 376/2014-374 byl rozsudek Okresního soudu v Bruntále v celém rozsahu zrušen a žalobce společně s Janem Č. byli zproštěni obžaloby podle § 226 písm. c) trestního řádu (nebylo prokázáno, že tento skutek spáchali obžalovaní).

Žalobce byl stíhán na svobodě a kauza nebyla medializována. Žalobce trestní stíhání nesl těžce, uzavřel se do sebe, přestal chodit do společnosti a stýkat se s rodinou a přáteli. Svou situaci řešil nadměrnou konzumací alkoholu a občasným požitím antidepresiv. To prohloubilo rozpad společenských a rodinných vazeb. Bratr, který žalobci dříve poskytoval bydlení, jej vyhodil a rozešla se s ním i přítelkyně. Žalobci přestala věřit rodina i kolegové na pracovišti, kteří navíc svými poznámkami vytvořili pro žalobce natolik nesnesitelnou atmosféru, že sám rozvázal pracovní poměr. Po skončení trestního stíhání se postupně vše začalo vracet do normálního stavu.

Za tohoto skutkového stavu se žalobce domáhal zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním, které skončilo pravomocným zprošťujícím rozsudkem podle § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb. v celkové výši 350.000 Kč, přičemž co do částky 295.000 Kč byl nárok žalobce pravomocně zamítnut (viz rozsudek okresního soudu v odstavci II.) a zbývající část nároku 33.064 Kč představující majetkovou újmu (náklady právního zastoupení) předmětem

odvolacího řízení nejsou (31.564 Kč přisouzeno v části odstavce I. a 1.500 Kč zamítnuto v části odstavce II. výroku). Předmětem odvolacího řízení tak zůstává požadavek na finanční satisfakci za nemajetkovou újmu ve výši 55.000 Kč.

Podle ust. § 31a odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu.

Odstavec 2 zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stavení výše přiměřené zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Jedná se o normu s relativně neurčitou hypotézou, která není stanovena přímo právním předpisem a jež tak přenechává soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností (viz rozsudek NS ČR sp.zn. 30Cdo 2813/2011, rozsudek NS ČR sp.zn. 30Cdo 1684/2010).

Okresní soud, ač veden tímto názorem, nevyhodnotil správně všechna kritéria tak, aby jím přiznané zadostiučinění bylo lze považovat za adekvátní všem okolnostem daného případu a přitom odpovídalo výši zadostiučinění přiznaného ve skutkově obdobných věcech.

V souladu s judikaturou Nejvyššího soudu (rozsudek NS ČR sp.zn. 30Cdo 2813/2011) soud hodnotí přiměřenost zadostiučinění s přihlédnutím k předem daným obecným kritériím, jimiž jsou 1) povaha trestní věci, 2) délka trestního řízení a 3) následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře poškozeného. Vedle toho je třeba posoudit i okolnosti, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Obecně pak platí, že forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti. Ke korelaci výše zadostiučinění viz níže uvedené závěry rozsudku NS ČR sp.zn. 30Cdo 1747/2014.

1) Povaha trestní věci : Žalobce byl trestně stíhán pro přečin krádeže podle § 205 odst. 1 a 3 trestního zákoníku jako spolupachatel společně s Janem Č. (§ 23 trestního zákoníku). Jednalo se tedy o přečin majetkové povahy, který se z hlediska dopadu do osobnostních práv poškozeného objektivně posuzuje jako skutečnost mající menší intenzitu než například trestné činy proti životu a zdraví (viz rozsudek NS ČR sp.zn. 30Cdo 2813/11). Výše škody 182.200 Kč však měla vliv na hrozící trest, kterým podle § 205 odst. 3 trestního zákoníku bylo odnětí svobody na 1 rok až

5 let nebo peněžitý trest. Žalobce však neměl objektivně vzato důvod k obavě z trestu odnětí svobody na samé horní hranici této sazby, neboť byl osobou dosud netrestanou.

2) Délka trestního řízení : Za délku trestního řízení je nutno považovat dobu od vydání usnesení o zahájení trestního stíhání, tj. od 16.12.2013 do vydání zprošťujícího rozsudku dne 11.12.2014, tedy necelých 12 měsíců. Jedná se o dobu spíše kratší nepřesahující 1 rok, po kterou zásah do osobnostních složek žalobce trval. Nelze pominout, že po skončení trestního stíhání se život žalobce začal vracet do normálního stavu.

3) Následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře poškozeného : Jedná se o kritéria umožňující zohlednění individuálních následků trestního stíhání v osobnostní sféře poškozené osoby, které mohou být umocněny či naopak zmírněny v důsledku objektivních skutečností daného případu formulovaných pod body 1) a 2). Okolnosti posuzovatelné v rámci tohoto kritéria mají být v případě spornosti žalobcem tvrzeny a prokázány. Žalobce prokázal, že následkem trestního stíhání upadl do zármutku a sklíčenosti, uzavřel se do sebe, byl psychicky nevyrovnaný a neměl chuť ani vůli hledat si jinou práci. Tento stav řešil nadměrnou konzumací alkoholu (pil v osamění) a občasným požitím antidepresiv. K tomuto stavu přispělo vědomí hrozícího trestu až 5 let odnětí svobody a odsudek jeho rodiny i kolegů na pracovišti. Žalobcovo okolí mu dalo najevo ztrátu důvěry.

Ač vycházeje z obecného předpokladu, že každé trestní stíhání negativně zasáhne osobnostní sféru poškozeného, zvláště pak, jde-li o osobu dosud netrestanou, jako tomu bylo v tomto případě, nelze hloubku tohoto zásahu přeceňovat do míry subjektivně pociťované potažmo tvrzené žalobcem.

Obava žalobce z hrozícího trestu odnětí svobody až na 5 let neměla racionální opodstatnění. Škoda ve výši 182.200 Kč sice odůvodňovala aplikaci ust. § 205 odst. 3 trestního zákoníku, nikoli však na samé horní hranici. Trestní zákoník v ust. § 138 odst. 1 vymezuje vyšší škodu rozpětím od 50.000 Kč do 500.000 Kč. Výše škody vztahující se k žalobci však nedosahovala ani poloviny tohoto rozpětí, navíc šlo o osobu dosud netrestanou. Lze důvodně předpokládat, že tyto základní informace měl i žalobce od svého kvalifikovaného právního zástupce.

Pokud jde o rozpad rodinných vazeb, lze ve prospěch žalobcova nároku zohlednit skutečnost, že ještě před vynesením konečného rozsudku rodina žalobci dala najevo ztrátu důvěry a odvrátila se od něho. Chování rodinných příslušníků, jakožto nejbližších osob žalobce v rozporu se zásadou presumpce neviny, nemůže jít k jeho tíži. V té souvislosti však nelze pominout počáteční snahu Michala J. (bratra

žalobce) poskytnout žalobci pomoc formou bydlení ve své domácnosti, ale také důvod, proč tato pomoc následně skončila. V řízení bylo prokázáno, že bratr žalobce vyhodil nikoliv proto, že byl trestně stíhán, ale proto, že se nevhodně choval pod vlivem alkoholu. Nelze přehlédnout ani to, že nadměrná konzumace alkoholu byla jednou z příčin rozpadu i vztahu žalobce s jeho přítelkyní Janou V.

V rovině pracovní pak bylo prokázáno, že žalobce vlivem trestního stíhání sice nepřišel o práci v tom smyslu, že by s ním zaměstnavatel rozvázal pracovní poměr (byť k tvrzenému trestnímu jednání mělo dojít přímo na pracovišti), nicméně bylo to právě trestní stíhání, které ovlivnilo vztahy na pracovišti způsobem pro žalobce natolik neúnosným, že pracovní poměr nakonec ukončil sám. Žalobce pociťoval ztrátu důvěry od svých pracovních kolegů nejen v rovině jejich odtažitého chování, ale i verbálně. Ani v tomto případě se spolupracovníci žalobce nechovali podle zásady presumpce neviny, přičemž tuto skutečnost nelze žalobci klást k tíži. Ve prospěch žaloby lze tedy dovodit, že trestní stíhání částečně ovlivnilo ztrátu zaměstnání žalobce. Dalším důvodem, proč žalobce pracovní poměr ukončil, byla skutečnost, že byl přeřazen na jinou méně atraktivní pozici, která mu nevyhovovala.

Nízká závažnost trestné činnosti spíše kratší doba trestního stíhání žalobce na svobodě, skutečnost, že kauza nebyla medializována, ale vedla k rozpadu jeho rodinných vazeb a částečně přispěla ke ztrátě zaměstnání, plně odůvodňuje závěr o majetkové újmě žalobce, která si zaslouží finanční satisfakci (žalobci se nedostalo žádné omluvy) ve výši 40.000 Kč. Tato výše je podle odvolacího soudu adekvátní objektivně způsobené újmě žalobce v jeho osobnostní sféře, přechodné ztrátě rodinných vazeb a zaměstnání.

Ve prospěch žaloby (nad rámec částky 40.000 Kč) však již nelze přičíst rozpad těch vztahů, které ovlivnilo chování žalobce vlivem jeho nadměrného pití či subjektivní vnímání hrozícího trestu na samé horní hranici trestní sazby. Ve prospěch žalobce nesvědčí ani okolnosti, za kterých k trestnímu stíhání došlo, případně, které trestní stíhání provázely. Žalobce se jednání, které mu bylo kladeno za vinu, účinně nebránil a proti usnesení o zahájení trestního stíhání si nepodal stížnost. Ke zproštění žaloby došlo pro nedostatek důkazů podle § 226 písm. c) trestního řádu, přesnější proto, že jediným důkazem byla výpověď žalobce, která však byla vedena jeho snahou pomoci kamarádovi Petru Š., proto byla nevěrohodná. Hledisko způsobené nemajetkové újmy je zpravidla nejintenzivněji naplněno tehdy, jestliže je vydán zprošťující rozsudek pro důvody uvedené v § 226 písm. a) a b) tr. řádu (tedy, že nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž je obžalovaný stíhán, nebo že v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem (srov. rozsudek NS ČR sp.zn. 30Cdo 4280/11, sp.zn. 30Cdo 2200/15). V neprospěch vyššího odškodnění svědčí i způsob žalobce, kterým se s celou situací vyrovnával, jmenovitě nadměrnou konzumací alkoholu. Nevhodnost je zde spatřována v nadměrnosti konzumace, nikoliv v alkoholu samotném. Nadměrná konzumace alkoholu totiž devastovala nejen

žalobce samotného, ale i některé vztahy v jeho okolí. V neprospěch vyšší satisfakce je i okolnost, že po skončení trestního stíhání se život žalobce, včetně zpřetrhaných rodinných vazeb vrací do normálního stavu. Tato jistě potěšující okolnost svědčí o tom, že intenzita narušení vztahů nebyla tak závažná, jak mínil žalobce.

Odvolatelce lze přisvědčit v tom, že okresní soud stanovil výši přiměřeného zadostiučinění poněkud nepřezkoumatelným způsobem vycházejícím z poměřování tohoto případu s případem předloženým žalobcem ve věci sp.zn. 30Cdo 3858/2013, jehož obdobnost bylo lze spatřovat v tom, že v obou případech šlo o trestní stíhání pro majetkovou trestnou činnost, aniž by však přesvědčivě hodnotil okolnosti tohoto případu podle výše uvedených kritérií.

Nelze však souhlasit s žalovanou v tom, že by pro absenci shodných znaků tohoto případu s případem vedeným u NS pod sp.zn. 30Cdo 3858/2013 neměla být peněžitá satisfakce žalobci přiznána vůbec. Nelze-li nalézt takový případ, který by se v podstatných znacích shodoval s projednávanou věcí, je třeba provést srovnání s jinými případy náhrad nemajetkové újmy a pokud nebude možné postupovat ani podle jiného případu, je třeba stanovit přiměřené zadostiučinění ve výši odpovídající ekonomické realitě České republiky a tomu, co by obecně bylo vnímáno jako spravedlivé (blíže viz rozsudek NS ČR sp.zn. 30Cdo 1747/2014).

Srovnání, které zvolil žalobce, nebylo příliš přesvědčivé, lišilo se v počtu stíhaných skutků, v délce trestního stíhání i v postavení žalobce a s tím související medializací celé kauzy. Odvolací soud si dovoluje srovnání s jinou věci vedenou u téhož soudu pod sp.zn. 71Co 26/2015 (viz rozsudek KS v Ostravě ze dne 21.10.2015, č.j. 71Co 26/2015-64 ve znění usnesení ze dne 20.5.2016, č.j. 71Co 26/2015-89, ve spojení s nálezem ÚS ze dne 29.3.2016, sp.zn. I.ÚS 42/16). V této jiné věci byla žalobci poskytnuta finanční satisfakce za trestní stíhání, které skončilo zprošťujícím rozsudkem (z důvodu, že označený skutek nebyl trestným činem) ve výši 10.000 Kč, a to mimosoudním plněním ze strany žalované. Nad rámec tohoto plnění byla žaloba o dalších 30.000 Kč zamítnuta. Stíhaný skutek sice nebyl majetkové povahy (jednalo se o přečin maření úkolu úřední osoby dle § 330 odst. 1 trestního zákoníku s hrozícím trestem odnětí svobody maximálně na dobu 1 roku), jednalo se však o méně závažný trestný čin, délka trestního stíhání byla cca 5 měsíců a stíhání probíhalo rovněž na svobodě. Žalobce nepřišel o práci a rodinné vazby zůstaly zachovány. Okolnosti daného případu rovněž nesvědčily ve prospěch zvýšení tohoto zadostiučinění. I v tomto případě však žalobce trpěl stresem, nejistotou a strachem z možné ztráty zaměstnání a ztrátou radosti ze života.

Podobnost obou případů spatřuje odvolací soud v menší závažnosti trestního stíhání na svobodě a v tom, že okolnosti trestního stíhání nesvědčily pro žalobce. Rozdíl ve výši finanční satisfakce ve prospěch nynějšího žalobce pak dostatečně

vyjadřuje rozdíly spočívající v délce trestního stíhání (o cca 7 měsíců) v reálně hrozící vyšší sazbě postihu (nikoliv však o 4 roky), v přechodném rozpadu rodinných vazeb a v částečném podílu trestního stíhání na ukončení pracovního poměru žalobce.

Z uvedených důvodů změnil odvolací soud rozsudek okresního soudu v jeho napadené části v odstavci I. výroku ohledně částky 15.000 Kč s příslušenstvím podle § 220 odst. 1 písm. a) o.s.ř. tak, že v tomto rozsahu žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve zbývajícím napadeném rozsahu odstavce I. výroku potvrdil odvolací soud napadený rozsudek jako věcně správný podle § 219 o.s.ř.

O nákladech řízení rozhodl odvolací soud nově podle § 224 odst. 1 a 2 a § 142 odst. 3 o.s.ř. tak, že zavázal žalovanou k náhradě těchto nákladů žalobci v celkové výši 29.490 Kč. Odvolací soud přisvědčil námitce žalované, že součástí těchto nákladů nejsou náklady právního zastoupení spojené s projednáváním předmětného nároku u žalované (§ 31 odst. 4 zákona č. 82/1998 Sb.). Žalovanou tedy zavázal k náhradě nákladů řízení žalobci ve výši odměny advokáta za 6 úkonů právní služby (příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby, sepis vyjádření 2.2.2016, účast u jednání dne 26.1.2016, které bylo delší než 2 hodiny a jednání dne 16.3.2016) po 4.460 Kč dle § 12 odst. 3, § 9 odst. 4 a § 7 bodu 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., 6 režijních paušálů po 300 Kč dle § 13 citované vyhlášky, náhrady za ztrátu času 4 půlhodiny po 100 Kč dle § 14 citované vyhlášky a cestovních nákladů z Krnova do Bruntálu a zpět, celkem 46km, osobním vozidlem Škoda Fabia, SPZ 9T69703, o průměrné spotřebě 6,6 l benzínu Natural 95 na 100km, ceně benzínu 29,70 Kč na 1l, a paušální náhradě 3,80 Kč za 1km dle vyhlášky č. 385/2015 Sb. Cena použitého benzínu je 90 Kč, paušální náhrada 175 Kč, celkem 265 Kč za 1 cestu. Za 2 cesty ke dvěma jednáním je to 530 Kč.

Výrok o nákladech odvolacího řízení je odůvodněn ust. § 224 odst. 1 a § 142 odst. 3 o.s.ř. a částka 8.037 Kč představuje odměnu advokáta žalobce za 2 úkony právní služby, a to vyjádření k podanému odvolání a účast u odvolacího jednání po 3.100 Kč podle § 9 odst. 4 a § 7 bodu 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., náhradu režijních paušálů ve výši 2x 300 Kč podle § 13 citované vyhlášky, náhradu za ztrátu času 5 půlhodin po 100 Kč, tj. 500 Kč podle § 14 citované vyhlášky a cestovné z Krnova do Ostravy a zpět celkem 128km, týmž osobním vozidlem, jak uvedeno shora. Cena použitého benzínu 250,90 Kč, paušální náhrada 486,40 Kč, celkem 737 Kč.

Vycházeje z důsledku zpětvzetí odvolání stanovených v § 222 odst. 1 o.s.ř. považoval odvolací soud za tarifní hodnotu částku 50.000 Kč dle § 9 odst. 4 vyhlášky

č. 177/1996 Sb., neboť předmětem odvolacího řízení byl pouze nárok na peněžitou náhradu za nemajetkovou újmu.

Lhůta k plnění plyne z ust. § 160 odst. 1 věty před středníkem o.s.ř. a platebním místem je podle § 149 odst. 1 o.s.ř. advokát žalobce.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **je dovolání přípustné**, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Dovolání je možno podat do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu u soudu, který rozhodoval v prvním stupni, k Nejvyššímu soudu ČR v Brně.

V Ostravě dne 7. listopadu 2016

Za správnost vyhotovení:
Renáta Poláchová

JUDr. Radmila Baďurová v.r.
předsedkyně senátu